

Arrest

nr. 289 335 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 17 maart 2021, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.03.2021 werd ingediend door :

N., Al. [...]

+ echtgenote:

N., An. [...]

+ minderjarig kind:

N., D. [...] geboren [...] X

*Nationaliteit: Albanië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, het werkverleden van betrokkenen, de beroepsopleidingen die mijnheer volgde, het schoolgaan van hun kind, de aansluiting bij een mutualiteit) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten in 2016. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De ouders van mijnheer hebben de Belgische nationaliteit. De procedures gezinshereniging met hen werden eveneens afgesloten met negatieve beslissingen. In 2018 dienden betrokkenen reeds eerder een aanvraag art. 9bis in. In 2020 werd een onontvankelijke beslissing genomen. Betrokkenen kunnen een aanvraag om machtiging tot verblijf langer dan 3 maanden via de Belgische ambassade indienen. Betrokkenen geven geen elementen aan die er op wijzen dat deze procedure via de ambassade voor hen bijzonder moeilijk zoniet zelfs onmogelijk zou zijn. Ook op basis van tewerkstelling kunnen betrokkenen een visum voor een lang verblijf in België aanvragen. Tewerkstelling in België werd enkel toegestaan om gedurende een procedure in eigen behoeften te kunnen voorzien.

Betrokkenen verwijzen naar de instructies uit 2009 die vernietigd werden. Deze instructies worden niet meer toegepast. Betrokkenen kunnen zich daar ook niet meer op beroepen.

Het feit dat hun kind hier sinds 2015 naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Albanië heeft, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Een oppervlakkige verwijzing naar een ‘kinderpardon’ in Nederland kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Dat het vanuit psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn dat het

kind zijn studies niet zou kunnen verderzetten in België wordt op geen enkele manier concreet aangetoond met persoonlijke bewijzen.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Deze beslissing luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: N., Al.

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene heeft in maart 2015 een verzoek ingediend om internationale bescherming. Dit verzoek werd in januari 2016 afgewezen. Mijnheer betekende een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan hij geen gevolg gaf. Mijnheer heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend die werd afgewezen. In 2018 heeft hij reeds een aanvraag volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend die in 2020 werd afgewezen met een onontvankelijke beslissing. Het is duidelijk dat mijnheer reeds langer dan toegestaan op het Belgische grondgebied verblijft. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

Het hoger belang van het kind : het kind gaat sedert 2015 naar school, maar de ouders wisten dat deze schoolgang plaatsvond in precair verblijf. De ouders hebben langer dan toegelaten op het Belgische grondgebied verbleven. Het kind kan in Albanië zijn onderwijs verder zetten. Het kind spreekt naast de Nederlandse taal ook de Albanese taal. Het kind kan later met een studentenvisum terugkeren naar België om zijn studies verder te zetten.

Het gezins- en familieleven : het gezin kan samen terugkeren naar Albanië en de gezinsleden kunnen zich vervolgens richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije voor een visum D.

De gezondheidstoestand : er zijn geen elementen die er op wijzen dat er gezinsleden zijn met gezondheidsproblemen en dat dit het reizen belemmeren, noch dat er geen toegang zou zijn tot de Albanese gezondheidszorg mocht één van de gezinsleden daar nood aan hebben. Er wordt verondersteld dat het kind psychologische gevolgen zal ondervinden, indien hij terug dient te keren naar Albanië, maar er worden geen concrete elementen aangebracht aangevuld met persoonlijke bewijzen waaruit we dit zouden kunnen afleiden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan verzoekster en haar toentertijd nog minderjarige zoon een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, onder een motivering die identiek is aan deze in de hiervoor geciteerde tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kind, dewelke verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat voorts verzoekers na een verblijf in België van méér dan 5 jaar in de periode 1999 t.e.m. 2005 én verder sinds maart 2015 tot op heden totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Albanië - en o.a. door het feit dat eerste verzoeker hier een vast inkomen uit arbeid in dienstverband heeft, een leven hebben kunnen opbouwen in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun minderjarige zoon hier vanaf 2015 ononderbroken naar school gaat en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers en hun minderjarig kind t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én verzoekers overigens in Albanië niets meer bezitten en daar zo goed als geen familie meer heeft;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun minderjarige kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarige kind van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind (thans 17 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat bovendien DVZ in een identiek dossier van een andere Albanese familie ([...]) recent wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormeld dossier zeker geen alleenstaand geval is en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw en dit omwille van de overweging dat gezinnen met schoolgaande minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekers echter ook behoren!;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.11.22 dan ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 aan verzoekers betekend op 06.12.22 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van openthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers betogen dat zij verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post bevoegd voor hun land van herkomst en dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voor handen zijn.

Vooreerst wijzen zij op hun lang verblijf in België tussen 1999 tot en met 2005 en opnieuw vanaf 2015 tot op heden, dat ze een leven hebben kunnen opbouwen in België mede door verzoekers vast inkomen uit arbeid in dienstverband en dat ze alhier duurzaam verankerd zijn.

De verwerende partij heeft er ter zake op gewezen dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij wijst erop dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf langer dan 3 maanden via de Belgische ambassade kunnen indienen en dat zij geen elementen aangeven die er op wijzen dat deze procedure voor hen bijzonder moeilijk zoniet zelfs onmogelijk zou zijn. Wat betreft de tewerkstelling van verzoeker wijst ze erop dat verzoekers ook op basis van tewerkstelling een visum voor een lang verblijf in België kunnen aanvragen. Zij merken daarbij nog op dat tewerkstelling in België enkel werd toegestaan om gedurende een procedure in eigen behoeften te kunnen voorzien.

Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht. Met de loutere herhaling van de elementen die zij in hun aanvraag hadden aangehaald tonen zij nog niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld.

Verzoekers wijzen erop dat zij bij een aanvraag bij de diplomatieke post gehouden zouden zijn om in het buitenland te wachten op hun beslissing, wat minstens maanden in beslag kan nemen en het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat hierdoor de banden en integratie die zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te worden.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat zij dit niet hebben aangevoerd in hun aanvraag. Aangezien de bewijslast op verzoekers rust, kan het de verwerende partij dan ook niet worden verweten om daarmee geen rekening te hebben gehouden. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, wisten verzoekers dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, en kunnen zij een aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade indienen. De verwerende partij zal deze aanvraag moeten onderzoeken en zal daarbij rekening moeten houden met de ingeroepen elementen van integratie in België; verzoekers kunnen een eventuele negatieve beslissing in rechte laten toetsen.

Verzoekers stellen ook dat zij door hun lang verblijf in België totaal onworteld zijn ten aanzien van hun land van herkomst, dat zij in Albanië niets meer bezitten en er zo goed als geen familie meer hebben. Ook op dit vlak kan alleen maar worden vastgesteld dat zij dit niet hebben aangevoerd in hun aanvraag, zodat de verwerende partij er niet over kon motiveren.

Verder wijzen verzoekers op het feit dat hun minderjarige zoon sinds 2015 ononderbroken in België naar school gaat en dat een terugkeer om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland tot gevolg zou hebben dat zijn scholing langdurig onderbroken zou worden, hetwelk vanuit onder andere psychologisch en pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind (thans 17 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt. Zij wijzen ook op de ontworteling van hun minderjarig kind ten aanzien van hun land van herkomst én de sterkere binding die hij heeft met België.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers' zoon in de huidige procedure geen verzoeker is, ook niet via de vertegenwoordiging door zijn ouders, en dat hij thans meerderjarig is. Wat er ook van zij: met de loutere herhaling van de elementen waarop zij hadden gewezen in hun aanvraag en waarop de verwerende partij omstandig heeft geantwoord in de eerste bestreden beslissing, tonen zij bovendien niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Deze heeft aangaande de scholing, de band met het herkomstland en de in de aanvraag ingenomen stelling dat het vanuit pedagogisch en psychologisch standpunt onverantwoord zou zijn om hun zoon geen verblijfsregularisatie te gunnen, namelijk het volgende gesteld in de eerste bestreden beslissing:

“Het feit dat hun kind hier sinds 2015 naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Albanië heeft, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Een oppervlakkige verwijzing naar een ‘kinderpardon’ in Nederland kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Dat het vanuit psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn dat het kind zijn studies niet zou kunnen verderzetten in België wordt op geen enkele manier concreet aangetoond met persoonlijke bewijzen.”

Verzoekers brengen geen concrete argumenten bij waaruit zou kunnen blijken dat de verwerende partij ter zake kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld.

Verzoekers voeren tot slot een schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Zij wijzen erop dat de verwerende partij sinds medio 2018 tot op heden in diverse gelijkaardige dossiers besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit omwille van de overweging dat gezinnen met schoolgaande minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekers ook behoren.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers wijzen op een dossier met een concreet O.V.-nummer, maar zij brengen, buiten hun beweringen zonder meer, geen concrete gegevens aan waarmee zou kunnen worden aangetoond dat zij anders worden behandeld dan personen in een gelijkaardige situatie als de hunne. Daarenboven, in de mate dat verzoekers daarmee alluderen dat moet worden voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30

augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan dus niet worden aangenomen. De aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is om dezelfde reden niet dienstig.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, en evenmin dat deze beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Gelet op deze vaststelling, kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij menen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten ook vernietigd dienen te worden aangezien zij voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS